

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **L. P.**, zast. Mgr. Vítězslavem Jírou, advokátem se sídlem Rooseveltova 564/6, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2017, č. j. JMK 17196/2017, sp. zn. S-JMK 160130/2016/ODOS/Bo, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2020, č. j. 34 A 9/2017 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy (dále jen „žalovaný“), rozhodnutím ze dne 1. 2. 2017, č. j. JMK 17196/2017, zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 9. 2016, č. j. ODSČ-11793/16-17 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 21. 3. 2016 v 15:40 hod. řídil motorové vozidlo značky LAND ROVER v Brně v úseku ulice Černožorská a silničním radarovým rychloměrem RAMER 7 CCD mu byla naměřena rychlost 99 km/hod., po započtení odchylky měřicího zařízení 96 km/hod., přičemž v uvedeném úseku byla povolena maximální rychlost 50 km/hod. Za uvedený přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců, společně s povinností uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 28. 2. 2020 zamítl žalobu žalobce. V první řadě se neztotožnil s jeho argumentem, že mu bylo znemožněno se vyjádřit ke všem skutečnostem, které mu byly kladeny za vinu, a k důkazům o nich, a dále navrhopvat důkazy pro svoji obhajobu, a to v rozporu s § 73 odst. 2 tehdy platného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“),

neboť nevěděl, že mu nebude uznána jeho omluva z nařízeného jednání. Krajský soud poukázal na to, že již jednou bylo vyhověno žalobcově žádosti o odročení ústního jednání, a to s poukazem na jeho zahraniční služební cestu do Číny. K první omluvě však doložil, že se k jednání nemůže dostavit, neboť k ní přiložil itinerář svého letu do Číny. Žalobce se následně omluvil i z druhého jednání, v omluvě ale pouze uvedl, že bude nucen z akutních pracovních důvodů odjet mimo ČR. K prokázání svého tvrzení však nepřipojil žádné důkazy a ani nenavrhl jiný termín ústního jednání. Mělo mu být zřejmé, že k omluvě z pracovních důvodů, která navíc nebyla ničím podložena, nemůže správní orgán prvního stupně přihlídnout. Je běžnou praxí, že po provedeném ústním jednání následuje bez zbytečné prodlevy vydání prvostupňového správního rozhodnutí, pokud při ústním jednání nevyvstane potřeba dalšího dokazování. Žalobci tedy muselo být z poučení v předvolání zřejmé, že ústní jednání proběhne bez jeho účasti, a nebylo třeba jej o tom informovat. Jeho cílem bylo evidentně protahovat řízení. Navíc mohl navrhopvat důkazy po celou dobu řízení písemnou formou, toho však nevyužil.

[3] Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, podle které správní orgány nekriticky vycházely z podkladů předložených Policií ČR a považovaly je za správné, přestože žalobce od začátku poukazoval na nedodržení návodu k obsluze měřicího přístroje a další pochybení. Měření proběhlo podle všech záznamů v souladu s návodem k obsluze, v době platnosti ověření rychloměru a provedli ho vyškolení policisté. Tvrzení o chybnosti měření jsou nekonkrétní a spekulativní a nijak neprokazují, že měření bylo chybné. Žalobce ani v žalobě nenavrhl žádný důkaz, který by mohl zpochybnit správnost měření rychlosti jeho jízdy. Namítal sice, že již v odvolání uváděl, že měření rychlosti bylo prováděno v rozporu s návodem a že se tímto žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval, avšak nijak neupřesnil, o jaký konkrétní postup rozporný s konkrétním ustanovením návodu na použití rychloměru se mělo jednat. Žalobce rovněž tvrdil, že policisté prováděli měření v místě, kde nebyly splněny podmínky návodu, protože místo bylo mimo úroveň vozovky a bylo v podélném i příčném sklonu k vozovce. Podle návodu k obsluze musí být vozidlo s měřičem umístěno ve vodorovné poloze k úrovni vozovky a v anténním svazku plus 10° od osy antény měřiče se nesmí nacházet žádné překážky, které by mohly zasahovat do anténní charakteristiky radarové hlavy a zapříčínovat rušivé reflexe vysílaného signálu. Ani těmito tvrzením krajský soud nepřisvědčil. Žalobce ničím neprokázal nevhodnost daného místa k měření rychlosti jízdy. Ze shromážděných podkladů ve správním spise nikterak neplyne, že by místo, z něhož policisté měřili jeho rychlost jízdy, bylo mimo úroveň vozovky či v podélném a příčném sklonu k vozovce, a z fotografií je zřejmé, že se zde nenacházely ani žádné překážky.

[4] Další dokazování považoval krajský soud za nadbytečné. Žalobcovy návrhy důkazů (manuál k měření silničním rychloměrem, výslech policistů obsluhujících rychloměr, protokol o umístění rychloměru, zpracování znaleckého posudku o vyměření místa k provádění měření rychlosti), by totiž nemohly zpochybnit výsledek měření.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Žalovaný ani krajský soud mu nedali možnost prokázat jeho tvrzení o pochybení policistů při měření, na druhou stranu mu nevyhověli právě proto, že se mu měření nepodařilo zpochybnit. Již v odvolání však poukazoval na to, že místo měření bylo mimo úroveň vozovky a v podélném a příčném sklonu k vozovce v rozporu s návodem k obsluze radaru. Kdyby mohl toto tvrzení dokázat, bylo by celé měření neplatné.

pokračování

[7] K otázce neuznané druhé omluvy z ústního jednání poukázal na to, že si úvahy krajského soudu odporují. Na jedné straně totiž krajský soud tvrdí, že pracovní důvody nemohou odůvodnit odročení jednání, dále však uvedl, že pokud by své akutní důvody pro pobyt mimo ČR doložil, mohla být důvodnost takové omluvy ještě zvažena. Důvodem první omluvy byly také pracovní důvody a jeho omluva přijata byla. Protože však v případě druhé omluvy neměl k dispozici žádné důkazy, jako byl např. itinerář jeho letu do Číny, neměl jak svou nepřítomnost prokázat, ale s ohledem na to, že jeho předchozí omluvě bylo vyhověno, očekával, že tomu bude obdobně i v druhém případě. Jednání správního orgánu prvního stupně bylo nepředvídatelné, stěžovatel neměl jak zjistit, zda byla jeho omluva shledána důvodnou. Čekal naopak, že bude správním orgánem prvního stupně kontaktován, což se však nestalo a po ústním jednání bez jeho přítomnosti bylo rovnou vydáno rozhodnutí. Takový postup je však nezákonný. Chybná je rovněž úvaha soudu, podle které mohl a měl sám navrhnout jiný termín ústního jednání, což však neučinil. Jelikož v době, kdy zasílal svou druhou omluvu, netušil, zda bude přijata nebo ne, nenavrhoval ani jiný termín ústního jednání a tento postup mu nikdo nemůže přičítat k tíži.

[8] Žalovaný i krajský soud rovněž vycházeli z neúplně zjištěného skutkového stavu, neboť na základě provedených důkazů, které navrhoval stěžovatel, by bylo zjištěno, že měření bylo provedeno chybně. Zcela konkrétně uváděl, že místo, na kterém byla rychlost měřena, bylo mimo úroveň vozovky a kromě toho i v podélném a příčném sklonu k vozovce, a dále že policisté, kteří prováděli měření, neměli s sebou průvodní dokumentaci uvedenou v čl. 3 metodického pokynu ředitele služby dopravní policie Policejního prezidia ČR ze dne 19. 2. 2001, č. 3, ročník 2001, a že nedodrželi postup při obsluze radaru dle čl. 10 metodického pokynu. Není tedy pravdou, že by neupřesnil, v čem bylo měření chybné. Navrhoval proto provedení důkazu manuálem k měření silničním rychloměrem, výslechem policistů obsluhujících rychloměr, protokolem o umístění rychloměru a zpracováním znaleckého posudku o vyměření místa k provádění měření rychlosti.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. NSS však nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Krajský soud dostatečně jasně a srozumitelně vysvětlil důvody svého rozhodnutí a zabýval se všemi žalobními námitkami. Vyložil, proč nebyla omluva z jednání nařízeného na 15. 9. 2016 dostatečná a proč stěžovateli nemohlo vzniknout oprávněné očekávání, že bude přijata. Zároveň se zabýval neprovedením navržených důkazů a s tím spojenou otázkou dostatečně zjištěného skutkového stavu. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.

[12] Dále se NSS zabýval kasační námitkou týkající se neuznání stěžovatelovy omluvy z jednání nařízeného na 15. 9. 2016 a porušení stěžovatelova práva navrhopvat důkazy. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl poprvé předvolán k ústnímu jednání přípisem ze dne 24. 5. 2016, a to na den 20. 7. 2016. V uvedeném předvolání byl řádně poučen o svých právech a povinnostech, především o povinnosti dostavit se k jednání a dále o povinnosti omluvit se z účasti na tomto jednání v případě konkrétních závažných důvodů bránících mu účastnit se ho. Zároveň byl informován, že existenci závažných důvodů musí řádně doložit současně s omluvou a tato omluva musí být doručena správnímu orgánu před zahájením jednání, přičemž pracovní důvody nejsou relevantní pro omluvu z jednání. Byl upozorněn ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích na možnost projednání přestupku v jeho nepřítomnosti. Stěžovatel zaslal správnímu orgánu prvního stupně dne 13. 7. 2016 omluvu z nařízeného ústního jednání, a to z důvodu dlouhodobě plánované pracovní cesty do Číny od 15. 7. 2016. K této omluvě připojil itinerář svého letu z Prahy do Pekingu přes Paříž na den 15. 7. 2016. Správní orgán prvního stupně uznal omluvu z prvního ústního jednání za důvodnou a řádně doloženou, a proto předvoláním ze dne 18. 7. 2016 nařídil druhé ústní jednání na den 15. 9. 2016 a stěžovatele k němu opět předvolal. Vedle shodných poučení jej ještě vyzval ke sdělení jiného vhodného termínu v případě, že mu termín jednání nevyhovuje. Na toto předvolání stěžovatel reagoval až podáním ze dne 13. 9. 2016, v němž opět omlouval svoji nepřítomnost u ústního jednání tím, že bude nucen z akutních pracovních důvodů odjet mimo ČR. Závažnost či důvodnost své omluvy však nedoložil ani současně s omluvou ani poté.

[13] Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích platilo, že „[o] přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležitě omluvy nebo důležitýho důvodu.“

[14] Judikatura NSS se opakovaně zabývala tím, jakou omluvu lze považovat za náležitou. Dospěla k závěru, že nemusí jít nutně vždy o omluvu předem, ale že omluva musí být učiněna bezodkladně (rozsudek ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 - 66), obviněný ji musí odůvodnit (rozsudek ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005 - 71) a doložit podle svých objektivních možností. Podle rozsudku NSS ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, totiž „obviněného z přestupku nestihá pouze povinnost tvrzení, ale též povinnost důkazní. Jinak by správní orgán stěží mohl důležitost důvodu v omluvě uvedeného zkoumat a hodnotit, ačkoliv v souladu se zákonem o přestupcích tak činit musí.“ Není-li omluva náležitá, není správní orgán povinen vyzývat obviněného k jejímu doplnění o chybějící náležitosti. Nenáležitost omluvy totiž zakládá správnímu orgánu oprávnění bez dalšího postupovat podle § 74 odst. 1 věty druhé zákona o přestupcích a projednat věc v nepřítomnosti obviněného (srov. též rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 As 6/2013 - 26).

[15] Jak vyplývá z výše uvedeného i ze správního spisu, stěžovatel byl poučen o tom, že jeho omluva musí být odůvodněna a doložena. Ostatně k první omluvě z jednání nařízeného na 20. 7. 2016 doložil alespoň itinerář své cesty do Číny, a tím se pokusil prokázat své tvrzení o existenci závažných důvodů znemožňujících mu účastnit se nařízeného jednání. Správní orgán prvního stupně mu vyšel vstříc, omluvu přijal jako důvodnou a nařídil nové jednání. Naopak omluva z jednání nařízeného na 15. 9. 2016 obsahovala pouze tvrzení, že se jednání nemůže zúčastnit, neboť byl nucen z akutních pracovních důvodů odjet mimo Českou republiku. K této omluvě již nepřiložil žádný dokument, který by mohl prokázat její důvodnost. NSS se ztotožňuje s krajským soudem, že mu nemohlo vzniknout žádné očekávání, že jeho omluva bude opět uznána jako důvodná, neboť si musel být vědom toho, že své tvrzení musí rovněž prokázat.

[16] NSS nemůže dát stěžovateli za pravdu ani v tom, že by jej správní orgán prvního stupně byl povinen vyrozumět o tom, že jeho omluvu z ústního jednání neakceptoval. Jestliže správní orgán posoudí omluvu jako nedůvodnou, nemá povinnost o tom vyrozumět obviněného ani vyzývat

pokračování

k doplnění důvodů omluvy (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 128/2014 - 26). Jestliže stěžovatel neprokázáním závažného důvodu neúčasti u jednání způsobil, že správní orgán prvního stupně provedl ústní jednání v jeho nepřítomnosti, v důsledku čehož pozbyl možnosti být na daném jednání, případně vznášet návrhy a reagovat na skutečnosti uvedené při jednání, nemůže tuto skutečnost klást za vinu správním orgánům, ale pouze sám sobě.

[17] Dále se NSS zabýval otázkou, zda správní orgány správně zjistily skutkový stav a zda nepochybily, když neprovedly stěžovatelem navrhované důkazy. Dle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, č. 3014/2014 Sb. NSS., „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“ Jak dále plyne z judikatury NSS, primárně sice v přestupkovém řízení spočívá důkazní břemeno na správním orgánu (řízení vychází ze zásady *oficiality*), avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal.

[18] Správní orgány v projednávané věci vycházely z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku, jehož součástí jsou i fotografie jedoucího vozidla s čitelnou státní poznávací značkou, ověřovacího listu č. 217/15 k měřicímu zařízení RAMER 7CCD a výpisu z evidenční karty řidiče. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudky NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, či ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 - 77). Jedná se o podklady, které zpravidla postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. V rozsudku ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36, pak NSS specifikoval, že v případě přestupků spočívajících v překročení nejvyšší povolené rychlosti povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů záznam z měřicího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla. Dále zde uvedl, že „[f]otografie pořízená měřícím zařízením standardně totiž umožňuje bez rozumných pochybností rozzeznat měřené vozidlo a jeho registrační značku. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad využívají úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty. Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, lze říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je-li tomu tak, i správní soudy uznávají, že v takových případech není na místě provádět výsledk zasahujících policistů, neboť by byl nadbytečný (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. ledna 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70).“

[19] Vozidlo na snímku je ve správné pozici a v celé velikosti. Listina rovněž obsahuje údaje o měřeném vozidle i použitím měřicím zařízením, čase a místě měření a naměřených hodnotách. Z oznámení přestupku (na č. l. 1 správního spisu) vyplývá, že zasahující policisté jednali přímo se stěžovatelem jakožto řidičem vozidla. Za situace, kdy je z fotografie zřejmé, o jaké vozidlo se jedná, je jednoznačně čitelná jeho registrační značka a současně při zachycení snímku nebyla mezi rychloměrem a vozidlem žádná překážka, neměly správní orgány důvod mít jakékoliv pochybnosti o kvalitě a objektivitě měření.

[20] Stěžovatel v odvolání napadl správnost měření, a bylo tedy povinností žalovaného se s jeho argumentací vypořádat. Na rozdíl od situace posuzované v rozsudku NSS ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37, žalovaný tomuto požadavku dostal. Uvedl, že pokud by policista nedodržel návod k obsluze, přístroj by rychlost projíždějícího vozidla vůbec nezaznamenal. O správném provedení měření vypovídají i fotografie z měřicího zařízení. Krajský soud tak posuzovanou věc zhodnotil v souladu s ustálenou rozhodovací praxí správních soudů.

[21] V projednávané věci nic nenasvědčuje ani tomu, že by policisté v souvislosti se silniční kontrolou projevíli neobvyklou horlivost nebo by vyvstal jiný motiv, proč by měli mít jakýkoli

zvláštní zájem na stíhání právě stěžovatele, než prostý výkon své služby. NSS vychází z názoru (viz např. rozsudek ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 - 42), že „[p]olicistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním základem nebo úkonem.“

[22] Provedení dalších stěžovatelem navrhovaných důkazů, a to včetně výslechu zasahujících policistů či návodu k obsluze měřicího přístroje, by bylo podle NSS nadbytečné. Stěžovatel v projednávané věci sice navrhoval provedení konkrétních důkazů, nicméně z jeho tvrzení nebylo zřejmé, jak by tyto důkazy mohly zpochybnit provedené měření. O tom, že měřicí přístroj byl nastaven správně, vypovídají rovněž fotografie, které jsou součástí správního spisu. Provádění důkazu návodem k obsluze by bylo nadbytečné, neboť z něj by nebylo možné dospět k závěru o jeho porušení. Rovněž znalecký posudek by nemohl zpětně prokázat, že došlo k chybnému měření, neboť si lze těžko představit, že by bylo možné naprosto přesně rekonstruovat místo, kde stál vůz s měřicím zařízením. Není ani zřejmé, jak by mohla skutečnost, zda policisté s sebou měli průvodní dokumentaci, zpochybnit správnost měření. O tom, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, neměly správní orgány důvodných pochybností a stěžovateli se nepodařilo prokázat opak.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jemu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu